

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1009/2019
17.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Милана Делића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу Кж1 бр. 252/18 од 30.10.2018.године и Апелационог суда у Нишу 12Кж3.бр.7/19 од 02.04.2019.године, у седници већа одржаној дана 17.10.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Милана Делића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу Кж1 бр. 252/18 од 30.10.2018.године и Апелационог суда у Нишу 12Кж3.бр.7/19 од 02.04.2019.године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 бр. 252/18 од 30.10.2018.године, усвојена је жалба пуномоћника приватне тужиље ББ и преиначена пресуда Основног суда у Нишу, тако што је окривљена АА оглашена кривом због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ и изречена јој судска опомена. Одлучено је и о трошковима кривичног поступка, како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 12Кж3.бр.7/19 од 02.04.2019.године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене и пресуда Вишег суда у Нишу Кж1 бр. 252/18 од 30.10.2018.године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљене АА, адвокат Милан Делић поднео је захтев за заштиту законитости у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев

за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а ово из следећих разлога:

Бранилац окривљене у захтеву наводи да је побијаним пресудама у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе погрешно примењен закон (члана 439. тачка 2) ЗКП), јер у конкретном случају не постоји квалификовани облик кривичног дела увреда из члана 170, обзиром да фејсбук није јавни медиј, те да је погрешан закључак суда, односно исти није утемељен у материјалноправним прописима, јер без обзира што се вести преко друштвених мрежа брзо шире и за њих у кратком року може да сазна већи број лица, фејсбук страница, као друштвена мрежа није средство јавног информисања, нити се може подвести под појам јавног скупа.

По оцени Врховног касационог суда, неосновано бранилац у поднетом захтеву указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Околности наведене у предметном захтеву одбрана окривљене изнела је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и стим у вези у образложењу пресуде на страни два, став пет и страни три став један дао довољне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, у преосталом делу је недозвољен, а ово из следећих разлога:

Бранилац окривљене као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а с тим у вези је изнет став да у радњама окривљене нема ни основног облика кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ. Напред наведено образлаже наводима да није доказано да је окривљена имала намеру да увреди приватну тужиљу, нити да су речи написане испод фотографије биле упућене приватној тужиљи, јер се коментар испод фотографије односи на установу, на место где је фотографија сачињена, односно коментар испод фотографије је опис радног места окривљене онако како су га доживљавале и окривљена и приватна тужиља, као „један змијарник“ и да је окривљена имала намеру да некога увреди, написала би други текст испод фотографије. Такође наводи и да коментар који се налази испод

фотографије, а имајући у виду контекст у коме је дат ни објективно за било кога није уврдљив, да и из исказа приватне тужиље произилази да окривљена исту није увредила, обзиром да приватна тужилња не разуме енглески језик, да не зна да чита, да нема фејсбук, те да приватна тужилња никада лично није прочитала коментар испод слике.

На тај начин, иако се формално позива на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљене у суштини оспорава чињенично стање утврђено у побијаним правноснажним пресудама, износећи сопствену оцену изведених доказа и сопствено виђење одлучних чињеница које из доказа произилазе, супротно оцени и чињеничним утврђењима и закључцима суда изнетим у побијаним правноснажним пресудама.

Међути, чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди, сходно одредбама члана 485. ЗКП, није предмет разматрања од стране Врховног касационог суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле, ни дозвољен разлог, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА у напред наведеном делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. ЗКП, као и одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић